

diferencien els concellers dels nostres temps.

Y va pels maliciosos que sempre n'hi han: consti que no *ensenyem la seba* que no *fem política*, que «GARBÍ», independent, no'n farà; donem tan sols en aquesta diada única, expansió a n'el sentiment d'amor a la nostre Catalunya i d'admiració pels herois del 1714.

E. T. M.

IMPRESIONS

Cada jorn quan el sol minva les fondolades son visitades pels que busquen la frescura. Els passajaires no defalleixen, i emprenen noves rutes, i fruïxen de nous paisatges.

Jo solet cada jorn m'encamino per un passeig qu' em condueix vers un reconet amagat, ont hi cerco, la solitud i la placides de la tarda.

La verda catifa qu' arreu envolcalla arriba fins el meu reconet servint-me de jas. I allà ma imaginació lliure, puja, puja, s'enlaire, devalla, i planeja per regions ignotes.

L' istiu está en son apoteosi, i tot está ple de llum, d'amor i de poesia.

En el buit mitjà de fons blavós, les aurenetes com espantadisses damiseles endolades, esclafeixen en

xisclets perseguit-se enamorades, damunt l' endavallada del cingle, els daurats mars d'espigues s'endollen manyagades pel sutil oratge. Baix a la plana uns bous junyits a l' arada obeïxen mandrois a les punyides de la verga, i als crits del rabadá que comanda llestesa; i el pobre pagés, mol més a l'hivern es revifa a la suavitat del aire, i deixa s' esmolada daga, i la lluenta falç, i fa la brenada al mitg de la prada, bo i xerricant el bon vi que dona coratge. En el meu reconet, de verns adornat, hiserpenteja un riarol, espill de raigs de l'ebus ardent, que rondinaire segueix sa ruta saltironant per pedres cantelludes.

La prosa de ma vida, troba aquí un esquitx de poesia i d' encis. La quietut i la calma es complerta; sols sento el glati acompassat de la viscera vital i les convulssions del aire, porten notes armòniques d' un cant pastoril, llençat per un segador enamorat. L' Arcadía podria desplegar aquí son cuadro rublert de bellesa... I canta la guatlla, arracerada vora la garba, i là vaganta cigala i un sens nombre d' insectes de totes classes, de totes formes, colors, i mides, belluguegen al meu entorn, i el pigot en las montanyes llunyanes llença al vent, son planyider i perllongat cant. Es que l' istiu está en son